

5) APRENDRE A VOLAR

Adelaida Frías

www.obresdeteatre.com

- 5 pàgines -

La Dolors surt de casa sense ni tan sols fregar els fogons. No espera l'ascensor; baixa entrebancant-se a les escales, i es troba caminant de pressa pel carrer. S'ha endut, sense pensar, la bossa de la compra, però no pot anar a la plaça amb els ulls tan vermells ni amb aquest nus a la gola que no la deixa ni parlar. No sap cap a on anar, i fuig en davant amb l'únic desig d'allunyar-se de la casa, del marit, d'aquesta vida. Té l'ànima escruixida d'entomar burles, menyspreus i humiliacions. Sap molt be que la seva persona no val gran cosa, i només anhela diluir-se, desaparèixer, deixar de tenir la por, la culpa i la vergonya incrustades sota la pell.

Desitjant que se l'empassi la terra, baixa dins del metro, corre per l'andana i puja a l'últim vagó abans no es tanquin les portes. La màquina arrenca i la Dolors descobreix la soledat entre els viatgers. Es queda dreta a un racó i no pot apartar la vista de la matrona que seu més enllà, alta i voluminosa, amb el pit generós i el flanc imponent. Però el que més impressiona la Dolors és l'expressió segura al rostre, emmarcat per la cabellera negra, i el guspireig als seus ulls de foc. Pensa que una dona així no es deixaria trepitjar i, per uns instants, li passa pel cap demanar-li protecció. La desconeguda li somriu càlidament, i la Dolors abaixa els ulls, avergonyida d'haver-la mirat amb tanta

insistència. No s'adona que el metro s'ha aturat, ni que la dona s'acosta de la porta... En passar, la dama l'agafa del braçet sense deixar de somriure i li diu:
— Baixem?

La Dolors està educada per obeir sense protestar, i es deixa endur dòcilment cap al carrer per aquesta mà ferma que la subjecta. Però per dintre li sonen totes les alarmes: es pregunta si no serà una lladregota que se l'emporta per desplomar-la a algun racó fosc. O si potser es tracta d'un rapte per demanar un rescat. En aquest cas ja es pot donar per morta, perquè ni el seu marit, ni ningú, pagarà per ella ni cinc. El terror a fer el ridícul la paralitza interiorment, i està tan espantada que ni tan sols veu per on caminen fins que, de cop i volta, es troba davant d'una carpa de circ. És com una immensa salamandra negra i groga que pren el sol del matí. S'hi acosten sense dubtar, entren al campament de caravanes, i el travessen entre nens que juguen i grans que traginen. La matrona fa seure la Dolors davant una tauleta enfront d'una roulotte, i de seguida s'acosten altres dones a saludar la nou vinguda.

— Com et dius? —li pregunta la senyora Liliput.

— Dolors —contesta ella, neguitosa davant tantes mirades.

— Buf; què malament! Jo et penso dir Lola!

Aleshores, la matrona es presenta:

— Sóc l'Esperança —li diu; i li passa la mà pel front amb suavitat.

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com